

1. 2 Přídechy

Přídechy jsou značky nad samohláskou, které signalizují, zda se vyslovuje normálně, anebo se vydechuje těžce, čemu v češtině odpovídá umístění „h“ před samohlásku (srov. „on“ a „hon“). Toto připojení „h“ k samohlásce se odborně nazývá *aspirace*. V řečtině jsou dvě značky pro přídechy – ostrý přídech značí, že samohláska by měla být aspirovaná (vyslovena s „h“ před ní), a jemný přídech značí, že by neměla být aspirovaná.

Samohlásku lze aspirovat pouze tehdy, když je prvním písmenem slova. Proto samohlásky, které se nacházejí jinde ve slově, se uvádějí bez přídechů, protože z definice budou neaspirované. Samohlásky na začátku slova, které by měly být aspirované, nesou ostrý přídech, a ty, které by neměly být aspirované, nesou jemný přídech – ne proto, aby změnily výslovnost, ale pouze aby označily absenci „h“.

	zvuk /česky	psáno	Příklad
ostrý přídech	h	‘	ἅγιος (hagios – svatý)
jemný přídech	[nic]	’	ἄγγελος (angelos – anděl)

Poznámky

- Přídechy se píšou nad písmeno - ᾱ, ᾰ, ῀, ῁, ῂ, ῃ, ῄ, ῅, ῆ, ῇ, Ὲ, Έ, Ὴ, Ή, ῌ, ῍, ῎, ῏, ῐ, ῑ, ῒ, ΐ, ῔, ῕, ῖ, ῗ, Ῐ, Ῑ, Ὶ, Ί, ῜, ῝.
- Jemné přídechy se píšou povinně, i když se nevyslovují.
- Kromě toho pokud je ρ prvním písmenem ve slově, musí nést ostrý přídech (protože řecké ρ je vždy aspirované), např. ῥαββι – rabbi.

Důležitá gramatika: Každá řecká samohláska (α, ε, η, ι, ο, υ, ω) na začátku slova musí mít přídech.